

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/2/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215208584
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2215208584.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členov senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Martina Holiča v právnej veci žalobkyne: SPP - distribúcia, a.s., Mlynské nivy 44/b, 825 11 Bratislava, IČO: 35 910 739, zastúpenej advokátom: Mgr. Miroslav Hanec, Hruštiny 602, 010 01 Žilina, proti žalovanej: M. A., nar. X. A. XXXX, trvalo bytom Z., Z. XXXX/XA, o zaplatenie 7.491,74 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 20. júna 2016 č. k. 12C/258/2015-104 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v časti o trovách prvoinštančného konania r u š í a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 28,40 eur s 5,5% úrokom z omeškania ročne od 16.8.2013 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; II. konanie v časti o zaplatenie 1.682,79 eur zastavil; III. vo zvyšku žalobu zamietol; IV. žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 49 ods. 4, § 59 ods. 1 písm. a/ zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike (od 1.9.2012 nahradený zákonom č. 251/2012 Z. z. o energetike); § 52 ods. 1 a 2, § 100 ods. 1, § 101, § 106 ods. 1, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1 a § 517 ods. 1 a 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.; § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a § 96 O.s.p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení).

Vecne dôvodil, že vyhodnotením vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne, z ktorého dôvodu ju z prevažnej časti zamietol. Žalobkyňa si voči žalovanej uplatnila nárok z titulu náhrady škody, nakoľko odoberala zemný plyn napriek tomu, že došlo k zániku zmluvného vzťahu. Nárok žalobkyne však bol podľa názoru súdu prvej inštancie v prevažnom rozsahu v čase podania žaloby premlčaný (na nárokoch za obdobie pred dvoch rokov pred podaním žaloby - 6.5.2013, žalobkyňa si mohla a mala náhradu vzniknutej škody uplatniť hneď, premlčacia lehota plynie od vzniku škody, nie od splatnosti jej vyúčtovania). Nárok si žalobkyňa uplatnil za odber v období od 13.1.2011 do 9.5.2013 (846 dní, t. j. 7,10 eur za deň), oprávnený je však výlučne za posledné štyri dni vyúčtovania (od 6. do 9. mája 2013), spolu 28,40 eur. Priznal žalobkyňi aj nárok na úrok z omeškania (uplatnený v súlade so zákonom) z priznanej čiastky, odo dňa navrhovaného žalobkyňou, keďže žalovaná sa preukázateľne dostala do omeškania. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 142 ods. 2 O.s.p. a vecne tým, že žalovaná ako úspešnejšia strana sporu má nárok na náhradu trov konania, žiadne trovy si však k náhrade neuplatnila.

2. Proti tomuto rozsudku iba v časti zvyškovo zamietajúcej žalobu podala včas odvolanie iba žalobkyňa s poukazom na § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z.), s návrhom na zmenu rozsudku v napadnutej časti vyhovením žalobe. Dôvodila, že z vykonaných dôkazov

dospel súd k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko č. B189669, ktoré súd vyhodnotil ako číslo meradla, je číslo plomby, nie číslo plynomera, čo je zrejmé zo zápisu z 9.5.2013 o vykonanej kontrole odberného miesta, zo zápisu z 20.2.2015 o vykonanej kontrole odberného miesta, o neoprávnenom odbere zemného plynu u odberateľa. Číslo meradla je „výrobné číslo“ uvedené v týchto zápisoch a to 61292270B906. Dňa 24.2.2014 nebolo žalovanej namontované nové meradlo, ale jednalo sa o „administratívnu“ montáž toho istého meradla (výrobné číslo 6129227), ale novému odberateľovi na tomto odbernom mieste - P. A.. Je to „administratívna“ montáž preto, lebo ani 20.2.2014 im žalovaná neumožnila demontáž plynomera, tak ako je to uvedené v zápise z 20.2.2014. Nesprávne právne posúdenie je podľa nej v záveroch súdu o tom, že ide o spotrebiteľský vzťah a že nárok je premlčaný, pri aplikovaní dvojročnej premlčacej lehoty a pri vyhodnotení škody ako deleného nároku. Súd spotrebiteľský vzťah odôvodnil len poukazom na § 52 ods. 1 O.z., pričom predmetom konania nie je zmluvný, ale zákonný zodpovednostný vzťah žalovanej za škodu, ktorá im bola spôsobená neoprávneným odberom zemného plynu bez zmluvy o dodávke plynu a žalovaná tu nie je v postavení spotrebiteľa. Súd neuvádza, z akých skutkových dôkazov vyvodil spotrebiteľský vzťah. Nie je prípustné, aby súd akýkoľvek vzťah medzi fyzickou osobou a právnickou osobou vyhodnotil ako spotrebiteľský. Spotrebiteľský vzťah medzi stranami nie je. Je potrebné rozlišovať zmluvný vzťah medzi dodávateľom plynu (nie je ním žalobkyňa) a odberateľom plynu a zákonný zodpovednostný vzťah neoprávneného odberateľa voči žalobkyni ako prevádzkovateľovi distribučnej siete. Zmluvný vzťah medzi dodávateľom plynu a odberateľom plynu je založený zmluvou o dodávke plynu, na základe ktorej dodávateľ dodáva plyn svojmu zmluvnému odberateľovi. Žalobkyňa zabezpečuje distribúciu plynu jednotlivým odberateľom na základe požiadaviek ich zmluvných dodávateľov. Žalovaná pritom nemala ani zmluvu o dodávke plynu so žiadnym dodávateľom plynu, lebo dodávateľ s ňou ukončil zmluvný vzťah výpoveďou, ktorú prevzala 21.12.2010. Žalovaná hoci vedela, že nemá zmluvu s dodávateľom plynu, svojvoľne a úmyselne odoberala plyn z distribučnej siete a neumožnila žalobkyni demontovať plynomer ani dňa 12.1.2011 ani 9.5.2013 ani 20.2.2014, tak ako je to uvedené v zápisoch. Odber zemného plynu bez zmluvy bol zo strany žalovanej za celé obdobie úmyselný. Súd nevyhodnotil konanie žalovanej ako úmyselné a tým nesprávne stanovil dvojročnú objektívnu premlčaciu dobu práva na náhradu škody. Daný stav žalovaná zavinila, konala úmyselne a preto mal súd vychádzať z 10-ročnej objektívnej premlčacej doby. Ak ide o úmysel, platí buď, že škodca vedel, že spôsobí škodu a chcel ju spôsobiť (priamy úmysel), alebo bol s týmto dôsledkom uzročený (nepriamy úmysel). Keďže znalosť právnych predpisov sa všeobecne predpokladá a právna úprava definuje v § 82 zákona o energetike č. 251/2012 Z. z. ako neoprávnený odber plynu aj odber bez zmluvy o dodávke plynu, je u žalovanej naplnený prvok poznania. Prvok vôle je u žalovanej naplnený minimálne vedomosťou o tom, že za spotrebovaný plyn treba platiť a ak neplatiť, tak niekoho poškodzujem a tiež tým, že ak nemám uzatvorenú zmluvu s dodávateľom plynu, nemôžem plyn odoberať. Z úmyselného konania žalovanej vychádza aj trestné konanie ukončené Okresným súdom Dunajská Streda trestným rozkazom sp. zn. 4T/109/2014-94 z 24.9.2015, právoplatným a vykonateľným dňa 17.1.2016. Ak by teoreticky išlo o spotrebiteľský vzťah, pre úmyselné konanie, ktorého sa dopustila žalovaná, nie je možné zo strany súdu aplikovať dvojročnú premlčaciu lehotu. Plynomer nebol na verejne prístupnom mieste, bol nedostupný vo dvore, za plotom a bránou v spoločnej skrinke. Kým žalobkyni žalovaná plynomer nesprístupnila 9.5.2013, nevedela, že reálne plyn odoberá a že jej týmto vôbec vzniká škoda. Reálna spotreba za celé obdobie neoprávneného odberu ako nedeliteľné množstvo neoprávneného odobratého plynu bola známa až 9.5.2013 a to na základe údajov získaných z číselníka plynomera. Rozdiel medzi stavom na meradle 9.5.2013 a účtovným stavom na meradle k 12.1.2011 je riadne zmerané množstvo neoprávneného odobratého plynu v metroch kubických. Takto zistené množstvo je východiskovým podkladom pre určenie výšky škody, ktorá sa vypočíta podľa § 1 ods. 12 vyhlášky č. 449/2012 Z. z. ako súčin množstva neoprávneného odobratého plynu určeného meradlom a ceny podľa odseku 1 písm. a/ - odberateľa v kategórii objektov určených na bývanie. Rozhodujúca je tzv. referenčná cena platná v mesiaci zistenia neoprávneného odberu. Bez údajov o celkovom množstve odobratého plynu a bez stanovenia rozhodujúcej ceny, by sa objektívne nedala určiť výška škody. Nedá sa objektívne zistiť, aká bola reálna denná spotreba v jednotlivých dňoch doby neoprávneného odberu. Objektívne žalobkyňa zistila, že ku dňu 9.5.2013 bola spotreba za celú dobu neoprávneného odberu v objeme 13.826 m³. Nezistila, koľko bolo spotrebované každý deň, lebo to reálne nie je možné. Prepočet výšky škody na jednotlivé dni, ako ho vykonal súd, nie je správny. Súd pri svojom prepočte nerozlišuje množstvo neoprávneného odobratého plynu a náklady spojené so zisťovaním a odstraňovaním neoprávneného odberu, t. j. súvisiace náklady v celkovej výške 56,93 eur. Súvisiace náklady sú zložkou škody (§ 1 ods. 14 vyhlášky č. 449/2012 Z. z.), ktorá vznikla až 9.5.2013 a nie je možné ju rozpočítať na každý deň neoprávneného odberu. Okrem toho súd prepočet celkového finančného vyjadrenia škody urobil na 846 dní, pričom počet dní neoprávneného odberu bol 848.

Prepočet na jednotlivé dni je možné určiť až následne potom, ako získala žalobkyňa údaj z meradla dňa 9.5.2013, zistila rozhodujúcu cenu ako príslušný násobok referenčnej ceny a vyčíslila súvisiace náklady. Z tohto administratívneho následného prepočtu priemernej dennej škody v dobe neoprávneného odberu plynu nemôže súd logicky dôjsť k záveru, že ide o jednoznačné presné preukázanie, akú výšku škody žalovaná v jednotlivých dňoch spôsobila. Takýmto prístupom by sa mohlo stať, že objektívna premlčacia doba by mohla začať plynúť skôr, ako ku škode na majetku vôbec došlo. Okrem toho sa referenčná cena plynu stanovuje osobitne na každý deň, nejde o vopred pevne stanovenú cenu. Z uvedeného je nepochybné, že nárok na náhradu škody nie je deliteľný. Kým žalobkyňa nezistila vyšší stav na plynometri dňa 9.5.2015, objektívne mala za to, že k odberu plynu na tomto odbernom mieste nedochádza. Je pritom bežné, že plynomer zostáva na odbernom mieste aj po ukončení zmluvy o dodávke. Plynomer na odbernom mieste ako taký neoprávňuje odoberať plyn a to ešte plynomer, ktorý bol pre žalobkyňu nedostupný a ktorý jej nebolo umožnené niekoľko rokov demontovať. Jediným titulom na odber plynu je uzatvorená zmluva s dodávateľom plynu. O tom, že žalovaná odoberala plyn napriek tomu, že nemala uzatvorenú zmluvu s dodávateľom plynu, sa žalobkyňa dozvedela 9.5.2013. Hoci od 13.1.2011 nebola na dané odberné miesto uzatvorená zmluva o dodávke, nedá sa zistiť, či už dňa 13.1.2011 bol odoberaný plyn, ak áno, v akom množstve, alebo či začal neskôr a potom kedy alebo či celkový objem plynu zistený 13.1.2011 bol odobratý v roku 2011... Začiatok plynutia objektívnej lehoty nemožno spájať ani s prvým dňom neexistencie zmluvného vzťahu s dodávateľom plynu. Preto má žalobkyňa za to, že subjektívna a objektívna lehota začali plynúť súčasne až dňom 9.5.2013. Vytkla tiež súdu prvej inštancie, že nerozhodol o jej trovách konania.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadрила, odvolací návrh nepodala.

4. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že je dôvodné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie je v časti o zaplatenie 28,40 eur s 5,5% úrokom z omeškania ročne od 16.8.2013 do zaplatenia, a tiež v časti o zastavení konania v časti o zaplatenie 1.682,79 eur, právoplatný, a preto odvolací súd jeho správnosť v takýchto častiach neskúmal. Predmetom odvolacieho konania bolo posúdiť správnosť postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti o zvyškovom zamietnutí žaloby. Žalobkyňa sa žalobou domáhala uloženia žalovanej povinnosti zaplatiť jej sumu 7.491,74 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,50% ročne zo sumy 5.808,95 eur počnúc dňom 16.8.2013 až do zaplatenia, vo výške 5,25% ročne zo sumy 1.682,79 eur počnúc dňom 26.3.2014 až do zaplatenia.

V podaní zo 4.2.2016 zn. Čiastočné späťvzatie žaloby (č.l. 39) žalobkyňa uviedla, že vzhľadom k tomu, že Okresný súd Dunajská Streda vydal vo veci druhej faktúry (900174169) Trestný rozkaz dňa 24.9.2015 pod sp. zn. 4T/109/2015, ktorým uložil žalovanej povinnosť nahradiť škodu vo výške 1.682,79 eur, berie žalobu v tomto rozsahu späť. Trestný rozkaz sa stal právoplatný a vykonateľný až 17.1.2016. Uviedla tiež, že po čiastočnom späťvzatí žaloby si istinu a úroky z omeškania uplatňuje tak, že žiada žalovanej uložiť povinnosť zaplatiť jej istinu 5.808,95 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,5% ročne zo sumy 5.808,95 eur od 16.8.2013 do zaplatenia.

Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie síce právoplatne konanie zastavil (napadnutým rozsudkom) v časti o zaplatenie istiny 1.682,79 eur, avšak opomenul rozhodnúť o príslušenstve tejto sumy (úrok z omeškania 5,25% ročne zo sumy 1.682,79 eur od 26.3.2014 do zaplatenia), pričom z navrhovaného petitu uvedeného v čiastočnom späťvzatí žaloby vyplýva späťvzatie žaloby aj v časti

takéhoto príslušenstva, teda pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom konanie zastavil iba v časti o zaplatenie 1.682,79 eur a nerozhodol o jej príslušenstve, nerozhodol o celom nároku uplatnenom žalobkyňou žalobou v predmetnej veci.

6. Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 389 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu. Požiadavky na právnu argumentáciu vyplývajú aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a smerujú k tomu, aby výsledok rozhodovacej činnosti súdov bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby účastník konania nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov. Súdny musí pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí potom vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, aby jeho zábery boli zrozumiteľné, spravodlivé a presvedčivé. Súdny pritom musia súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O. s. p., obdobne napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok súdu, ktorý svoj právny záver nezodôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Georgiadis v. Grécko, z roku 1997), pričom stačí, aby súd reagoval na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho konania považované za rozhodujúce (napr. rozhodnutie Ruiz Torija v. Španielsko, rozsudok z roku 1994, Kraska v. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, seria A č. 254-B, s. 49).

Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti veci samej dospel k záveru, že rozsudok je arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený, nakoľko z jeho odôvodnenia nemožno jednoznačne vyvodiť, z akých konkrétnych dôvodov bola žaloba zvyškovo zamietnutá, keďže súd prvej inštancie v rozhodnutí neuviedol, akými úvahami sa pri rozhodovaní o premlčaní nároku riadil, z akých skutočností vychádzal, pričom súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť tzn., že závery ku ktorým dospel musia byť pre adresáta prijateľné, racionálne a v konečnom dôsledku aj spravodlivé a presvedčivé. Súd v rámci právneho posúdenia v odôvodnení rozhodnutia by mal nielen vysvetliť, prečo určité zákonné ustanovenie použil, ale zároveň tiež obsah použitého zákonného predpisu vyložiť a to predovšetkým v tom zmysle, aby bol stranami pochopený. Súd prvej inštancie pri odôvodnení napadnutého rozhodnutia pochybil, ak

z jeho obsahu nie je zrejmé, akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil, z ktorých skutočností vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia môže nastať z dôvodu nedostatku právneho posúdenia veci ako aj jeho dôvodov, tzn., že súd prvej inštancie sa nevysporiadal dostatočne s právnym posúdením veci, z rozhodnutia neboli rozpoznateľné jeho nosné dôvody resp. tieto dôvody nemali oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania.

Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol čoho sa žalobkyňa domáhala a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadrila žalovaná, citoval zákonné ustanovenia, avšak bez toho aby ich vyložil, bez akéhokoľvek právneho a vecného zdôvodnenia uzavrel, že medzi stranami ide o spotrebiteľský vzťah, z ktorého dôvodu posudzoval premlčanie nároku v zmysle občianskoprávných predpisov a ex offio (bez námietky žalovanej) prihliadol na premlčanie nároku, zjavne aplikujúc bez zdôvodnenia dvojročnú premlčaciu lehotu (neuviedol ani odkedy počítal začiatok plynutia premlčacej doby a z akých dôvodov, kedy podľa neho premlčacia doba uplynula), a to všetko bez toho aby posúdil a odôvodnil aký vzťah vznikol medzi stranami (zmluvný alebo zodpovednostný, či boli dané predpoklady jeho vzniku).

Uvedené nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie mali za následok, že rozhodnutie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej nespĺňalo požiadavky obsiahnuté v ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p. na riadne odôvodnenie rozsudku, ani požiadavky naň kladené ust. § 132 O.s.p. (účinného do 30. júna 2016).

Jedná sa o závažné procesné pochybenia, v dôsledku ktorých došlo k porušeniu práva strán sporu na spravodlivý proces a zároveň k odňatiu im možnosti konať pred súdom, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie postráda náležitú argumentáciu vo vzťahu k zamietajúcemu výroku, ako aj vzhľadom na absenciu komplexného hodnotenia vykonaných dôkazov (každý jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti), chýbal argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať.

Uvedeným procesným postupom a rozsudkom súd prvej inštancie znemožnil najmä odvolateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť pred odvolacím súdom, a preto odvolaciemu súdu nezostalo nič iné, len v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej a v závislom výroku o trovách prvoinštančného konania zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný, opätovne vec (v rozsahu v akom táto zostala predmetom konania) prejednať, v potrebnom rozsahu vykonať dokazovanie, výsledky celého konania zhodnotiť a až potom o veci rozhodnúť, pričom je potrebné náležite sa vysporiadať s relevantnou právnou i skutkovou argumentáciou strán sporu a nové rozhodnutie náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 a 3 CSP odôvodniť.

8. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

9. Senát odvolacieho súdu toto uznesenie prijal pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods.1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods.2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)